

Leš v zameni.

(Povest.)

6.

es zasopljen je priplezal Leš vrh strmine in je obstal tam kraj kapelice. Zelo se je bil uznojil in je bil skoro brez sape. Zato se je pa ustavil, da se malo odsope in spočije. Noč je že bila, in zvezde so gorele jasno vsepovsod po pomladnem nebu. V globoki tišini je bil ves prostrani zagorski svet. Nikamor se ni videlo, in tudi slišati ni bilo ničesar. Samo globoko doli sredi teme je šumela Sava pritajeno in zamolklo. Leš pa je sopol gori na višini in si je brisal znoj raz vroče čelo. — »Hm, že sem skoro doma,« je premišljal vesel. »Samo majhen klanček še, pa bom že skoro pri hišah... Pa da bi le tako temno ne bilo! Skoro me je strah. Tam je tista goščava, kjer me je strašilo. Pa kaj — če ni bil jastreb? Ali pa še celó hudoben škrat? Pa naj me čaka zdaj v goščavi in me pograbi, ker je jezen name... Oh, ne smem se muditi, res se ne smem.«

In Leš je zdrvel po strmem klancu. Že je bil vštric goščave in je gledal in poslušal pozorno, če bi zagledal kaj strašnega. A nič se ni zgenilo v goščavi. Pa se je Leš oddahnil in je pričel stopati počasneje. Tedaj se je pa dvignilo nekaj iz teme; strašno se je dvignilo pred Lešem in stopilo naravnost pred Leša. Lešu so se pošibila kolena. Lasje so se mu naježili, srce mu je pa kar žastalo. Prestrašen je kriknil in obstal kakor prikovan. Tisto črno in strašno je pa zamahnilo z roko in reklo: »Kam pa pobič? — Ali si ti na Srednjem vrhu doma? — Ali bi jaz našel tam prenočišče? Siromak sem in zelo truden, ker hodim že ves dan. Pa bi se kje odpočil. Noč je mrzla, in jaz bi bil rad na gorkem... Povej mi, pobič, ali najdem tam doli kaj prenočišča?«

Leš se je tresel po vsem životu. »To ni siromak!« si je rekel. »To je strah, ki se je spremenil v siromaka... Če grem z njim, me zavede na samoto in tam me bo — —. O, najbolje, če mu pokažem pete in zbežim, ako je še mogoče... Saj naša hiša ni več daleč.« — Pa je Leš kar poslušal samega sebe. V stran je skočil in je zdrvel mimo črnega človeka. Po klancu se je zapodil in je bežal kakor veter navzdol. Pa še poslušal ni samotnega človeka, ki je vpil za njim. Leš se je šele oddahnil, ko je zagledal pred seboj svetlo luč, ki je sijala v črno temo. Še bolj je pričel teči po položni poti navzdol in je kar naenkrat obstal pred domačo hišo. Okna so bila razsvetljena in nezagnjena. Zato se je Leš splazil pod okno in je pogledal v izbo. Za prostorno mizo sta sedela oče in mati in sta se pogovarjala. Pri peči pa je sedel sam Citrarjev Peter. Mala Uršika je sedela kraj njega, Cenek je pa stal pred njim in je strmel vanj. Peter je gotovo pripovedoval kaj lepega, ker sta bila bratec in sestra tako zamaknjena vanj.

»O, zgodbo jima pripoveduje,« je zamrmral Leš pod oknom in je stisnil pest. »Sedi za pečjo, a tam je moj prostor! Izpodrinil me je z njega. A čakaj me, hinavec! Nocoj ti dam, da te bo minila vsa volja po Srednjem vrhu. Še nocoj boš zapustil našo hišo in se pobereš, odkoder si bil prišel.«

Leš se je odmaknil od okna, ker se je bal, da ga morda kdo domačih zapazi. Potuhnjeno se je splazil za vogal, kjer je bilo tako temno, da bi ga ne mogel videti nihče. In tu je že pričel razmišljati, kaj in kako bi ukrenil. V početku si ni mogel domisliti česa primernega. Že se je prestrašil, ker je mislil, da mu ne pade umna misel v glavo. In že je bil skoro prepričan, da bo moral nazaj k Citrarju, ker ne ve, kako bi Petra zapodil s Srednjega vrha. A tedaj mu vendar šine v glavo bistra misel, da je je bil Leš kar vesel in na vso moč zadovoljen z njo.

In Leš se je posmejal in si pomel roke. Še enkrat se je splazil pod okno in je pogledal v razsvetljeno izbo. Oče in mati sta še vedno sedela za mizo. Peter pa je očitno že končal svojo zgodbo. Veselo se je smejal, in z njim tudi Cenek in Uršika. Ta smeh pa je zbodel Leša globoko v srce. Namršil je obrvi in zažugal s pestjo. — »O, smej se! Saj se ne boš dolgo. Čez dobro urico boš jokal in opolnoči prosil zvezde, naj ti pokažejo pot s Srednjega vrha... Zakaj pa ima Leš pesti — debele in trde pesti? — Hehe, le počakaj, ti miška!«

Leš si je s pestjo zatisnil usta, da bi se ne zasmel preveč na glas. Še enkrat je pogledal v izbo in stresel odločno z glavo. Potem je pa šinil naglo od okna in se splazil previdno mimo vogla. Tam je bila nizka ograja, ki se je dvigala tik nad potom. Leš niti lese ni iskal, ampak se je dvignil kar čez plot in se spustil dol na dvorišče. Neslišno je šel preko dvorišča do kuhinjskih vrat in je prijel za kljuko. Vrata še niso bila od znotraj zapahnjena. Smuknil je naglo v kuhinjo, kjer je še vedno tlela na ognjišču žerjavica. A Leš se ni obotavljal. Šel je še skozi kuhinjo in stopil v temno vežo. Ob zidu se je splazil do stopnic, ki so vodile gor na podstrešje. Tiho, prav tiho je zlezal po stopnicah in se šele oddahnil, ko je stal gori na vrhu. — »Posrečilo se mi je,« je pomislil. »Nihče me ni slišal in videl... Pa sem zdaj na konju. Samo v izbico se še splazim in počakam tam, da pride Peter. Pa napravim račun, kakor je treba...«

Leš se je plazil naprej ob leseni steni. Z rokami je tipal okrog sebe, ker je bila na podstrešju taka tema, da ni videl niti prsta pred seboj. Plazil se je naprej neslišno kakor mačka na lovu. Že je obtipal vratica, ki je za njimi bila izbica, in kjer je bil spal nekoč in kjer zdaj spi ta hinavski Peter. Leš je odprl vratica in je stopil v izbico. Splazil se je do linice. Tam pa je obstal, pa pogledal v noč. Skozi linico je gledalo šest jasnih zvezd naravnost v podstrešno izbico. Lešu so se oči privadile temi, in v zvezdnem svitu je zagledal postelj, kjer je bil spal prej foliko noči brezskrbno spanje. Pa si ni mogel kaj — stopil je do postelje, pa jo je potipal. Še vedno je bila pogrnjena z debelim, ovčjim očetovim ko-

žuhom kakor nekdanj, ko je bil Leš še doma. In Leša je zazeblo, ko se je dotaknil kožuha. — »Br!« se je stresel, da je kar zaprhal. »Mraz bo tu, neznansko mraz... Zima je šele minila, in noči so še vedno prav mrzle. V jutru bo pa slana... Hm, kar v kožuh se zavijem in se stisnem ob posteljino vznožje. Pa me ne bo zeblo nič.«

Leš se je zavil v gorki kožuh in je sédel na postelj. Pa je čakal. Tiho je bilo na podstrešju, tako tiho, da je slišal utripanje lastnega srca. Le tu pa tam je zaškrtnilo kje med strešnim tramovjem. A Leša ni bilo strah. Saj je bil doma; pod domačo streho je varen pred škrti in drugimi zlobnimi strahovi. In kdo mu more kaj? Kdo? Niti Peter ne, ki pride zdaj pa zdaj na podstrešje.

Leš je ždel na postelji in sopesel v težkem pričakovanju. Precej dolgo je čakal in postal že nestrpen. Pozno je že moralo biti, in Leš se je že čudil, zakaj še vedno ni Petra. — »Hm, nemara pa spi v izbi za pečjo?« je pomislil. »Mogoče ga je pa strah in se ne upa na podstrešje... Kaj bo tak? Peter je samo v jezikanju junak. A ponočnih strahov se boji bolj ko jaz... Morda ga res ne bo?«

Leš je bil že v skrbeh. Nemirno je vstal in je stopil k durim, da posluša. Tedaj pa zaropoče nekaj v veži; začujejo se težke stopinje na stopnicah. Leš brž ugane, da prihaja zdaj sam Peter. Pa se razveseli; pomane si roke in reče: »Prihaja, prihaja... Brž bo tukaj... Hehe, zastonj sem se bal, in zastonj me je skrbelo. Prihaja — je že tu...«

Naglo smukne Leš do postelje. Kožuh vrže nazaj na postelj. Še enkrat se ozre okrog sebe, potem pa počene in se splazi pod postelj. Skoro dihati se ne upa. Le čaka, čaka... Vrata se hipoma odpro, po izbici se zasveti, ker je prišel sam Peter z gorečo svečo v roki. Leš se potuhne še bolj in se stisne tesno k leseni steni. Na vso moč zadržuje sapo, ker se boji, da ga Peter ne zapazi še pred časom. No Peter pa niti ne misli, da je Leš skrit pod posteljo. Svečo postavi na skrinjico, sam se pa usede na postelj in se skloni, da si sezuje črevlje. Tedaj pa zavriska in skoči na noge. Zagledal je bil črno postavo, ki je šinila hipoma izpod postelje in se vrgla nanj. Peter je bil prepričan, da to ni nihče drugi ko kak razbojnik, ki se je prikradel v hišo, da pomori in pobije vse, kar je živega. — »Oh, joj, na pomoč!« zavpije in iztegne roko, da pograbi protivnika za vrat. A protivnik se naglo odmakne, pa že v naslednjem trenutku navali z vso močjo nanj in ga podere na tla. Z levico mu zatisne usta, z desnico ga pa mikasti, da Peter kar hrope...

»Tiho, ti pravim!« sope napadalec. »Tiho, ti pravim še enkrat! Zdaj ti pokažem, kar sem ti bil že obljubil... Še nocoj se pobereš od tod tja, od koder si bil prišel. Pa takoj se pobereš, drugače te še hujše premlatim, da ti ne ostane cela nobena kost... Ali se boš zdaj pobral?«

Peter je med tem spoznal po glasu Leša in je vedel, s katerim napadalcem ima opraviti. Zato ga je kar naenkrat minil strah. Uprl se je z nogami ob tla. Z rokami pa je pograbil Leša. Prevrigel ga je in skočil

na noge. »A, ti si? Ti, Leš?« se je začudil. »Pa kaj hočeš od mene? Pa kaj te je prignalo to noč domov? Povej, povej mi, Leš, in daj mir!«

Leš pa ni odgovoril. Zagrabil je po njem in se spet vrgel nanj. A Peter ga je odrinil, da se je Leš spotaknil in podrsnil po tleh. To ga je tako razjezilo, da je kar zasiknil. Naglo se je pobral, pa spet navalil na Petra. Suval ga je z nogami in preizkušal, da ga vrže na tla. A Peter se ni pustil. »Kaj hočeš od mene?« ga je izpraševal in odbijal od sebe. »Saj ti nič nočem... Zato me pa pusti! Ali slišiš, da me pusti?«

»Ne pustim te!« je sopel Leš in spet suval in tolkel. »Nocoj ti po-kažem, pritepenec! O, ti si me izpodrinil z doma! Spravi se mi od tod! Takoj se mi spravi!«

Peter ga je pričel prijazno miriti: »Zakaj praviš, da sem te izpodrinil z doma? Saj te nisem jaz izpodrinil. Tvoj oče sam te je poslal z doma. Pa ti že veš, zakaj te je poslal. Zaradi tebe sem moral tudi jaz z doma. Misliš, da sem šel rad? Tudi meni je dolgčas po domu, in tudi jaz bi bil rad doma. Pa oče mi je velel, da moram služiti k vam. In sem šel, ker sem moral... Zdaj pa praviš, da sem te jaz izpodrinil. Nisem te, Peter, jaz ne!«

Leš je gledal Petra, in njegova jeza v razjarjenem srcu se mu je jela ohlajati. Razumel je, da ima Peter le prav. Gotovo je: tudi on ni šel rad z doma. A brž ga je spet zmagala srditost. »A jaz ti še enkrat rečem, da moraš še nocoj z našega doma. Jaz se nič več ne vrnem k vam. Doma hočem biti. Zato se pa ti poberi od nas!«

»O, prav rad,« odgovori Peter. »Zavriskal bom in zapel, ko bom smel domov. Sam od sebe ne grem. Počakati moram, da me pokliče oče.«

V Leševem srcu je že domala pogasnila jezica. Rekel je z mirnejšim glasom: »Kaj? Ne moreš? Kdo ti pa brani, da ne moreš? Jaz pa pravim, da moraš. Še nocoj moraš! Ali si slišal, da moraš še nocoj?«

»Leš, pa zakaj mi govoriš tako?« ga zavrne Peter. »Ti mi ne moreš zapovedovati. Zapoveduje mi lahko tvoj oče. Zato pa ne grem od vas. Ne nocoj ne jutri... A ne jezi se, Leš! Rajši mi povej, zakaj si zbežal od nas? Vem, da si pobegnil skrivaj in te ni videl nihče. Zato mi povej, da se dogovoriva v miru.«

Peter je govoril in mu prigovarjal tako prijazno, da je nazadnje Leša le pregovoril. Pa mu je Leš povedal vse — počasi, v pretrganih stavkih. Kako mu je dolgčas pri Citrarjevih, da ne more več živeti tam doli; da se je vrnil na Srednji vrh in da ne gre za ves svet več od doma. Peter ga je poslušal in ker je imel mehko srce, se mu je Leš nazadnje res zasmilil. Sédel je kraj njega na postelj in mu rekel, ko je Leš umolknil: »Saj bi šel, Leš, še nocoj bi šel od vas. Tudi meni je hudo po domu. Rad bi že spet enkrat ujčkal našega Lukca. Pa ne smem domov, ker bi me oče takoj zapodil nazaj na Srednji vrh. A tudi tebe zapodi oče nazaj, veš, Leš! Jutri, ko te vidi tukaj, boš moral takoj nazaj. Verjemi mi, Leš!«

Leš je povetil pogled in se domislil očeta, in silno ga je zaskrbelo v srcu. Prepričan je bil, da ga res nažene oče nazaj k Citrarju, kakor hitro ga zagleda. Očetu pa se ne more prikriti, če hoče živeti doma. Skoro mu je žal, da je prišel tako brez pomisleka domov. A vendar se še noče vdati. Zmaje z glavo, pogleda Petra prav presunljivo, pa reče: »Kaj vse to, kaj vse to! Ti govoriš, pa sam ne veš, kaj govoriš. Delaš se, ker nočeš od tod, ker ti je predobro pri nas. A jaz ti pravim, da pojdi rajši! Moraš, pa moraš! Jaz k vam ne grem nikoli več. Vležem se v svojo postelj. Ti pa pojdi, kamor hočeš!«

Leš si je brž sezul čevlje. Potem je kar oblečen zlezal v postelj in si je potegnil odejo čez obraz. Peter se je čudil in ni izpregovoril besedice. Pa tudi Leš je molčal, in Petru se je zdelo, da že dremlje. Zato je pobral kožuh, ki je bil zdrknil na tla. — »Hm, ne kaže mi drugega, kakor da se vležem kar na tla. Ali naj grem dol v izbo za peč? Čudil bi se Hladnikov oče in bi takoj zvedel vse. In ubogemu Lešu bi bilo že nocoj gorje... Zato je bolje, da kar na tleh zaspim in počakam jutra.«

Peter se je res zavil v kožuh. Toda posluhnil je in se je ozrl na postelj. Od tam je prihajalo pritajeno ihtenje, in to ihtenje je bilo tako milo, da je šlo Petru do srca. Peter je stopil bliže k postelji. Odmaknil je z Leša malo odeje, pa izpregovoril s tihim glasom: »Zakaj pa jočeš, Leš? Slišiš, zakaj jočeš? — Povej mi, kaj ti je! Znabiti ti pomorem, Leš! Pomorem ti, če le količkaj morem!«

A Leš je ihtel naprej in govoril med jokom s pretrganim glasom: »Ne smem več k vam. Doma ostanem. Rajši tu umrjem, ko da bi šel še enkrat z doma... Umrjem rajši, umrjem... Kaj meni za to!«

»Bodi pameten, Leš!« ga tolaži Peter. »Saj ti ni treba umreti. Pa če hočeš ravno ostati doma, ostani! Jaz ti ne branim, Leš! Saj pojdem sam rad domov... Smiliš se mi!«

Leš je pogledal vanj pa vprašal, kakor da ne verjame: »Pa res pojdeš, Peter? Ali res pojdeš?«

»Pojdem, res pojdem,« zatrdi Peter odločno. »Naj se zgodi, kar hoče! Jaz pojdem, in ti bodi brez skrbi. Le mirno zasp, ker si truden in je že pozno.«

»Pa da pojdeš — sam rad pojdeš?« se zavzame Leš. »Če se mi le ne lažeš? Ne morem ti verjeti, Peter!«

»Zakaj bi mi ne verjel?« ga zavrne Peter. »Kdaj sem se ti še zlagal? In čemu naj lažem, ko pa ni treba? Potolaži se in zasp! Jaz pa odidem zjutraj navsezgodaj. Le zanesi se name, Leš! Z našim očetom se že dogovoriva, da bo prav zame in zate... Zdaj pa ugasnem svečo. Jutri boš pa videl, Leš, da me ne bo več. Boš videl, da sem boljši, kot ti misliš... Le zasp, Leš, in v spanju kmalu pričakaš jutra...«

Peter je ugasnil svečo. Tesno se je zavil v debeli kožuh in se je zleknil po trdih tleh. Leš se je pa še dolgo premetaval v postelji. Ali ga je bolj skrbelo pot nazaj v tujino ali bivanje doma — kdo ve? Noč je vse zakrila.

Peter ni mogel dolgo zaspati tisto noč. A ne zaradi tega, ker je ležal na trdih tleh. To ni Petra prav nič nadlegovalo; še čutil ni, da nocoj ne spi na postelji. Peter je razmišljal in samo radi tega ni mogel zaspati. Razmišljal pa je o Lešu, samo o nesrečnem Lešu, ki je bil pobegnil od očeta in hoče zdaj na vsak način ostati doma. Pa Peter je vedel, da ne pojde vse tako lahko, kot si Leš misli. Dobro je poznal Hladnikovega očeta; zato pa je bil prepričan, da oče zapodi Leša od doma takoj, kakor hitro ga zagleda. Pa tudi svojega očeta je Peter dobro poznal in je vedel, da ga oče hudo poprime, če pride kar sam od sebe domov. Torej se Leš ne bo veselil dolgo doma, pa tudi Peter se doma niti dobro ogledati ne bo mogel, pa ga bo oče že pognal tja, od koder je prišel. Pa bo Leš ravno tam, kjer je bil včeraj, in prav nič mu ne bo koristil njegov beg. Mogoče bo še na slabšem, ker je bil tako nespameten, da je pobegnil od Citrarja.

In Peter je razmišljal in razmišljal. Bil je rahločutnega srca, in zato mu je bilo hudo, da mora Leš trpeti in jokati, ko bi se pa vendar na kak način lahko napravilo, da bi Lešu ne bilo treba jokati. Vedno globlje je Peter razmišljal in popolnoma pozabil na spanje. Pozno, jako pozno je že moralo biti, ko se je vendarle domislil pametne. Pa se je razveselil, da se je trikrat prevrgel po trdih tleh. — »Tako storim, hej, tako storim!« je dejal in je bil ves vesel. »O, tako bo pomagano meni in ubogemu Lešu. Pa da mi ta lepa misel že prej ni padla v glavo! Le spi, bore Leš, in bodi brez skrbi! Rekel si in si mi očital, da sem samo jaz kriv, da moraš služiti pri nas. Pa ni tako, Leš! Že jutri boš videl, da jaz nisem nič kriv. Pa mi boš hvaležen, ti Leš!«

Ko se je Peter domislil svoje pametne, se je pomiril. Pokrižal se je in se je še tesneje zavil v kožuh. Zaprl je oči in kmalu zaspal. Bila je pa še noč, ko se je predramil. Naglo se je dvignil in se po prstih splazil do linice. Gledal je v noč in na brleče zvezde po širnem nebu. Pa je pokimal in stopil k postelji. Tam se je ustavil in poslušal. Leš je še spal, trdno spal. Zato je šel Peter naravnost do vrat. Neslišno jih je odprl in je smuknil ven na mostovž. Plazil se je ob leseni steni do stopnic in krenil po njih navzdol. A niti v temni veži se ni ustavil. Nihče ga ni slišal, ko je odmaknil pri vežnih durih zapah. Duri so malce zaškripale, ko jih je odprl, pa je šinil skozi odprtino na prosto. Naglo je zaprl duri in je stekel na vso sapo na pot, ki se je vila na položni klanec. Ustavil pa se je šele, ko je bil vrh klanca. Odsopel se je tam in se ozrl dol, kjer je nekje sredi teme počivala Hladnikova hiša. — »Hvala Bogu — nihče me ni opazil in videl,« je vzdahnil. »Lahko grem zdaj brez skrbi naprej. Kmalu se zdani — še preden pridem v dolino, bo že svetli dan.«

Res, na vzhodu se je nebo že svetlikalo v bledikasti svetlobi. Zvezde so trepetale in postajale vedno manjše, kakor da jih je strah belega dneva, ki prihaja od nekod izza gorá. Mrzla sapa je vela skozi zagorski

svet, da je Petra zazeblo do kosti. Tesneje si je zapel suknjič in je še enkrat pogledal na vzhod, kjer je že migal dan s svojimi zlatimi prsti. — »To boš vesel danes, ti Leš!« je rekel Peter vrh klanca. »Pa se ne boš jokal nič več in boš spoznal, kaj je Peter, in boš vedel, da nisem hinavec... Le počakaj, Leš!«

Peter se je okrenil, pa šel počasi po temni poti, ki je držala do nizke, samotne kapelice kraj črne goščave.

Leš se je prebudil, ko je gledal že beli dan skozi ozko linico. Naglo je skočil s postelje in si je mel zaspane oči. Prve hipe se niti zavedel ni, da je doma, in se je čudil, zakaj je šel oblečen spat. Toda bliskoma se je spomnil vsega, kar se je bilo dogodilo snoči. Pogledal je okrog sebe, da bi videl, če je Peter že vstal. A Petra ni bilo nikjer. Lešu je bilo to neprijetno; zakaj zazdelo se mu je, da je Peter odšel v hišo, pa je povedal, da se je snoči Leš povrnil domov in da leži zdaj v podstrešni izbici. — »Ovbe!« si je dejal Leš in se prestrašil. »Zdajle pride oče! Pograbi me — in gorje mi bo! Najbolje je, da se kar skrijem na podstrešju med skrinje. Tam me nihče ne bo iskal in tudi ne našel.«

Že je hotel pobegniti iz izbice. A je zagledal doli na potu očeta. Upregel je oče v voz dve kravi in zdaj ju žene po poti proti gozdu. — Lešu se je razjasnil obraz, ko je zagledal očeta. »Glejte! Ni me zatožil Peter,« si je dejal ves vesel. »Peter je odšel domov, kakor mi je bil rekel in obljubil. No, zdaj pa lahko ostanem tu doma. Nihče me ne bo podil z doma, ker ni Petra več tukaj... Hej, pa sem le dosegel, kar sem hotel! Doma sem — juhu, doma! Pa bom vriskal in prepeval — juhu!«

Leš bi bil skoro na glas zavriskal. A hipoma se je domislil, da je nemara še prezgodaj. Vedel je, da se mora še nekaj ur prikrivati, da ga domači ne zagledajo prerano. Zato se splazi iz izbice in gre neslišno na odprto podstrešje. Tam je bilo razmetanega vse polno starega pohištva in druge ropotije. Tam se začuti Leš popolnoma varnega. Vsede se v odprto skrinjo, ki je stala sredi ropotije in je bila vsa polomljena. Zadovoljno se zlekne po dolgi skrinji. Srce mu bije tako veselo, da prične polglasno žvižgati. Utihne šele, ko zasliši s stopnic težke stopinje, ki se vedno bolj bližajo. — »Aha, to so naša mati,« si reče Leš in se potuhne v skrinji. »Gredo, na podstrešje gredo. Nemara gredo klicat Petra, ker ga ni tako dolgo dol. No, prav sem naredil, da sem se potuhnil semkaj. Če bi me našli mati, bi bil ves moj trud zaman.«

Mati pride vrh stopnic in zakliče glasno: »Peter, oj, Peter! Ali slišiš? Zakaj te ni tako dolgo k zajtrku? Ali še spiš? Vstani, vstani, Peter, je že čas!«

Leš posluša v skrinji, pa se niti dihati ne upa. Mati še postoji; a ker ji Peter ne odgovori iz nobenega kraja, gre naprej — naravnost do izbice gre in jo odpre. Pa se začudi in reče: »Ni ga... Pa kam je odšel navsezgodaj? Doli ga ni — tu gori ga tudi ni... Peter, oj, Peter! Ali slišiš? Kje si?«

Mati posluša še nekaj trenutkov. Ko pa le ni odgovora od nikoder, zamrmra nekaj nerazločnega in odide počasi s podstrešja. Ko utihnejo doli v veži njeni koraki, se dvigne Leš iz skrinje in si pomane roke. »Hehe, pa je šla nevarnost mimo,« se razveseli. »Zdaj bodo iskali Petra kdo vé kod. Tako pa preteče čas. In jaz se potem lahko prikažem tam doli. Pa porečem: Peter je pobegnil, ker noče več ostati pri nas. Pa je Citrarjevemu stricu prav. Zato je pa spodil mene domov. In zdaj sem tu, oče in mati! In ostanem spet doma, ker je doma vendarle najlepše. Saj nisem več hudoben in zanikaren. O, v šoli znam vse, česar je treba. Vprašajte samo gospoda učitelja, ker nočem hvaliti samega sebe. Pa pokima oče z glavo, in tudi mati bo pokimala. Pa bo vse dobro; lepo bo in prijetno. Hehe, pravega sem se domislil, pravega...«

Leš se je posmejal in pričel poživigavati v svojem veselju. Pač je še slišal, kako kliče mati na dvorišču: »Peter, ti nesrečni fant! Kam si se skrili? Ali ne slišiš, da pojdi k zajtrku? — Oglasi se, Peter! Ali si se nemara skujal? Peter, Peter!«

A odgovora ni bilo od nikoder. Mati je tarnala na dvorišču in odšla počasi, počasi nazaj v kuhinjo... »Saj ga ne najde,« si je dejal Leš v svojih veselih mislih. »O, Peter mi je obljubil, da pojde že zarano domov. Pa je tudi šel in je v tem času že doma. Pa le ni hinavec, kot sem si bil mislil. Pošten pobič je in je tudi napravil, kakor je obljubil. Kar rad ga bom imel od zdaj naprej. Žal mi je, da sem snoči navalil nanj in sem ga osuval in zmikastil. Pa mi ni nič zameril in mi je še celo dobro storil. Zdajle je Peter že doma; pripoveduje očetu, da je pobegnil od nas. No Citrarjev stric se mu pa čudi in mu vse verjame. In čudi se tudi radi mene, ker sem snoči kar pobegnil iz njegove hiše. No, Peter mu pove, da sem zaradi njega pobegnil, da mu napravim prostor. Citrarjev stric bo pa zadovoljen in ne bo delal sitnosti. Hvala Bogu, da se je končalo vse tako lepo, in da sem spet doma. Hej, doma!«

Leš se je zleknil še bolj zadovoljno po skrinji. Pa je spet poslušal, a ni slišal ničesar. Mati se je naveličala iskati Petra, pa je odšla v kuhinjo in pospravljala tam. Malega Cenka in male Uršike pa ni bilo od nikoder. Najbrž sta še v izbi in spita ali pa se igrata z lesenimi konjički, ki jih je bil Leš njima poslal onole nedeljo. Debelo bosta pogledala, ko bosta videla kar naenkrat pred sabo bratca, ki ga nista bila videla že toliko časa. Pa se bosta razveselila, na vso moč se bosta razveselila... In Leš se domisli bratca in sestrice. Pa ni mogel več ždeti v skrinji. Kar dvignil se je in stopil iz skrinje. Tja do stopnic je šel in se ustavil tam. In poslušal je, če je nemara kdo doli v veži.

(Konec prihodnjič.)

